

Усин Керим: Яка душица излезнах

Слав,

Прощавай, братко, че не мога сам да ти пиша, а диктувам на Мария. Но ти знаеш какво е състоянието ми...

Какво да направяш – орисия! Имало глава да пати.

То и кога ли моята не е патила, но сега ми се струва много. Нищо. Яка душица излезнах – прескочих трапа и тоя път.

Слав, не ми се сърди и не се обиждай, че така свойски ти пиша. Но би ли могло да бъде другояче? Нали толкова време деляхме братски не само оскъдните залъци в ония „добри“ години, а и изтърбушената кушетка!...

Да знаеш само колко ми се иска сега да се видим, но аз не съм още за пътуване, а ти на pewno си прекомерно зает с много главоболната работа на първи секретар на съюза ни.

Пиша ти това писмо, защото ножът, както се казва, е ударил в кокала...

Девети месец съм скован и Мария е непрекъснато с мен, в непла-

тен отпуск. Вярно е, че от фонда ми изпращаха парични помощи. Не мога да не изкажа своята голяма благодарност за това. Но може ли вечно да се очаква такава помощ? В края на краищата, независимо от това, колко малък, аз все пак съм поет и имам своето творческо достойнство.

Твоята лична грижовност към съдбата ми и безрезервното ти съгласие с предложението на Сашо ме затрогват и ми дават повод искрено да ти изкажа не само благодарността си, а и грижите си, като към роден брат.

По своя преценка подбрах от своите песнопойки онова, което би могло отново да стане достояние на читателя. Дадох го да се напечати и след като оправя допуснатите правописни грешки, веднага ще ти го пратя, а нищо чудно, несъобразявайки се с лекарските съвети, да се вдигна и сам да гойда при теб.

Това е едната страна на въпроса.

Другата – как да е, сам човек би поминал. Но ние сме четирима,

братко. Нужни са средства не само за храна, за групи на децата, за лекарства, а и за заплащане на рехабилитатор, който идва всеки ден по два часа вкъщи.

Просто ми е неудобно лично да се обърна отново за помощ към фонда. Предоставям тоя труден въпрос на теб за разрешение, макар и да зная, че с това те затруднявам много.

Слав, ако и ти лично си убеден, че имам стихотворения, които отново биха могли да видят бял свят, много те моля да настопиш или в края на краищата да помолиш ръководството на фонда да ми отпусне заем срещу книгата, която ще представя. В края на краищата, така е по-достойно.

Като ти благодаря предварително за грижите, които ти създавам, и те моля много да ми съобщиш с един-два реда решението си, оставам вечно твой приятел: Керим.

26. VIII. 1974 г.

Чепеларе

Р. С. Изпращам ти и едно от поседните си стихотворения:

На д-р А. Хаджихристев

Две нозе сръфани от парализа,
две пречупени криле на ранобудна птица.
Бръснач съвестта непрестанно реже
и срещам със сълзи ранила зорница.

Всяка нощ е гроб за мисълта ти,
зората е песен от теб неизпята.
Към вас се обръщам, другари и братя:
ценете това, което във дар ни дава земята.

Да знаете само как и в съне жадувам
за прашните пътища и буйни огньове.
През тихи поречия по изгрев да плувам
и всеки час да ми носи все ново и ново.

В най-потайното кътче гори във сърцето ми
негаснещия огън на свята идея.
За буйна прегръдка жадуват ръцете ми,
но всичко като главня непрекъснато тлее.

Може с патерици по улици многолюдни
да звъня весело, както с кастанети.
Но винаги сърцето ми ще бъде
зорко и будно,
но винаги песен ще нося в сърцето.

